

Sygn.akt III AUa 805/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Maryla Pannert

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2014 r. w B.

sprawy z odwołania M. C. (1)

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w O.

o prawo do wojskowej renty inwalidzkiej

na skutek apelacji pozwanego Wojskowego Biura Emerytalnego w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 kwietnia 2013 r. sygn. akt IV U 2822/12

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznaje M. C. (1) prawo do wojskowej renty inwalidzkiej I grupy z tytułu całkowitej niezdolności do pracy bez związku ze służbą na okres od dnia 1 lipca 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku.

III AUa 805/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 października 2012r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w O. odmówił M. C. (1) prawa do wojskowej renty inwalidzkiej.

Sąd Okręgowy w Olsztynie po rozpoznaniu odwołania M. C. (1) od powyższej decyzji, wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. C. (1) prawo do renty inwalidzkiej wojskowej I grupy z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową od 1 lipca 2012r. do 31 sierpnia 2015r.

Z ustaleń Sądu wynikało, iż M. C. (1) ur. dnia (...) pełnił służbę wojskową od 24 sierpnia 1999r. do 23 czerwca 2001r. jako kadet w Szkole Chorążych Wojsk Łączności i (...), Centrum Szkolenia Łączności i (...) w Z. o specjalności eksploatator łączności utajnionej, od 1 sierpnia 2001r. do 7 lipca 2003r. jako technik w stopniu chorążego w I Ośrodku (...) w G., stacja łączności utajnionej, sekcja wsparcia, od 8 lipca 2003r. do 30 czerwca 2004r. w JW. (...) w G. na stanowisku kierownika stacji komutacji i teletransmisji. Podczas pracy w Ośrodku (...) w G. na węźle tajnej łączności korzystał z tajnych kodów, haseł i depeusz.

W czasie pełnienia przez wnioskodawcę służby zaginął tajny dokument. Wnioskodawca został obciążony odpowiedzialnością za zaginięcie dokumentu i dowiedział się, że grozi mu za to kara więzienia. W ocenie odwołującego wykonywana przez niego praca była stresująca, wywierała negatywny wpływ na stan jego zdrowia. Wnioskodawca czuł się stale obserwowany i obawiał się podsłuchów. Ze względu na problemy emocjonalne M. C., dowódca jednostki podjął decyzję o przeniesieniu wnioskodawcy „na kompanię”. Z J.W. w G. M. C. został na własną prośbę przeniesiony z dniem 8 lipca 2003r. do J.W. w G.. Zmiana otoczenia nie wpłynęła na poprawę jego stanu zdrowia. W dniu 14 kwietnia zgłosił się do lekarza wojskowego. W historii choroby z Ambulatorium Publicznego ZOZ J.W. Nr (...) w G. wpisano: „pacjent skarży się na drżenie kończyn po przyjściu do pracy, niepokój w trakcie służb wewnętrznych, czuje się dobrze tylko na swoim stanowisku...”. W tym dniu M. C. otrzymał zwolnienie ze służb przez 10 dni. Przy następnej wizycie w dniu 23 kwietnia 2004r. wpisano: „nadal utrzymuje się niepokój, bóle żołądkowe, trudności w koncentracji adaptacji do zadań w pracy, „dziwny w kontakcie”, obs. szpitalna?”. Udzielono zwolnienia lekarskiego od 23 kwietnia do 2 maja 2004r.

M. C. (1) odszedł ze służby z dniem 30 czerwca 2004r.

Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w E. orzeczeniem z dnia 7 października 2004r. stwierdziła u wnioskodawcy zaburzenia lękowe wymagające diagnostyki i terapii § 66 bp i uznała wnioskodawcę za czasowo niezdolnego do służby wojskowej na okres 24 miesięcy. Kolejnym orzeczeniem z dnia 20 października 2006r. (...) w E. rozpoznała u M. C. zespół paranoidalny §70 p.5, zaliczyła badanego do kategorii zdrowia (...) i uznała za trwale i całkowicie niezdolnego do czynnej służby wojskowej.

Wnioskodawca przebywał na leczeniu w Szpitalu (...) w S. od 22 lutego 2007r. do 4 kwietnia 2007r., od 6 czerwca 2009r. do 2 lipca 2009r., od 2 lipca 2009r. do 24 lipca 2009r. na Pododdziale Dziennym (...), od 3 lipca 2011r. do 16 września 2011r. od 18 lutego 2012r. do 6 marca 2012r. z rozpoznaniem „E20.0 schizofrenia paranoidalna”.

W dniu 25 lipca 2012r. M. C. złożył wniosek o wojskową rentę inwalidzką.

Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 27 sierpnia 2012r. rozpoznała u niego schorzenia wymienione w §70 pkt. 5 załącznika do rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 stycznia 2010r. w sprawie orzekania o zdolności do zawodowej służby wojskowej oraz właściwości z trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach (Dz.U. nr 15 poz. 80), powodujące niezdolność do służby wojskowej oraz schorzenia współistniejące wymienione w §1 pkt. 7. Zdaniem Komisji wymienione schorzenia nie pozostają w związku ze służbą. Komisja zaliczyła badanego do pierwszej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia od 27 sierpnia 2012r. i nie zaliczyła do żadnej grupy w związku ze służbą wojskową, wyznaczając termin badania kontrolnego na sierpień 2015r.

Po rozpoznaniu odwołania wniesionego przez M. C. Rejonowa Komisja Lekarska w W. orzeczeniem z dnia 9 listopada 2012r. utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie (...) w E. z dnia 27 sierpnia 2012r.

Powyższe orzeczenie stało się podstawą wydania przez Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w O. decyzji z dnia 4 października 2012r. odmawiającej prawa do wojskowej renty inwalidzkiej.

W uzasadnieniu decyzji, powołując się na art.19 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 2004r. Nr 8 poz. 66, ze zm.) wskazano, że inwalidztwo wnioskodawcy istnieje od dnia 27 sierpnia 2012r. (zgodnie z orzeczeniem (...) w E. z dnia 27 sierpnia 2012r.), z zawodowej służby wojskowej wnioskodawca został zwolniony w dniu 30 czerwca 2004r., a zatem inwalidztwo powstało w okresie dłuższym, niż 18 miesięcy od dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej (art.19 ust.2 w/w ustawy).

W odwołaniu od decyzji M. C. (1) podnosił, iż jego choroba, z powodu której jest niezdolny do pracy, rozpoczęła się w 2003 roku w okresie pracy w wojsku i w ocenie skarżącego była wywołania „dramatycznym przeżyciem sytuacji niesłusznego zarzutu niedopełnienia zadań na służbie”.

Rozpoznając odwołanie M. C. od decyzji z dnia 4 października 2012r. Sąd I instancji zobowiązał wnioskodawcę do złożenia historii choroby z placówek medycznych, w których był leczony, a następnie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu psychiatrii i psychologii na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu powstałego:

- 1) w czasie pełnienia służby albo
- 2) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie;
- 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Ponadto Sąd zobowiązał biegłych do podania, czy jeśli wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do służby, to jego inwalidztwo zalicza się do:

- 1) I grupy – obejmującej całkowicie niezdolnych do pracy;
- 2) II grupy – obejmującej częściowo niezdolnych do pracy;
- 3) III grupy obejmującej zdolnych do pracy,

a także czy pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą.

W wydanej opinii biegli stwierdzili, że M. C. (1) stał się całkowicie niezdolnym do służby oraz inwalidą I grupy całkowicie niezdolnym do pracy wskutek długotrwałego naruszenia sprawności organizmu w czasie pełnienia służby wojskowej. Niezdolność ta pozostaje w związku ze służbą wojskową i datuje się od 14 kwietnia 2004r. Przewidywany okres trwania inwalidztwa to sierpień 2015r. Zdaniem biegłych Wojskowe Komisje Lekarskie nie wglębiły się w przyczynę powstania inwalidztwa. Z analizy faktów jednoznacznie wynika, że przyczyną powstania procesu psychotycznego u badanego jest silny stres i załamanie psychiczne, które badany przeszedł w 2003r. w czasie pracy na zajmowanym stanowisku w węzle łączności w Jednostce Wojskowej w G., z powodu zaginięcia dokumentu. Objawy chorobowe nadal się nasilały, co spowodowało jego odejście z wojska. Rozpoczęte leczenie w czasie służby od dnia 14 kwietnia 2004r. zdaniem biegłych daje podstawę do stwierdzenia, że szczególne warunki i właściwości służby wojskowej miały wpływ na powstanie i rozwój schorzenia.

W ocenie Sądu I instancji całokształt materiału dowodowego (wyjaśnienia wnioskodawcy, zeznania świadków: H. L. – ciotki M. C. i J. S. (1) – jego przełożonego oraz opinia biegłych) daje podstawy do ustalenia, że wnioskodawca spełnia warunki do przyznania renty inwalidzkiej wojskowej I grupy z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową, na okres podany w opinii biegłych.

Schorzenia wnioskodawcy spowodowane traumatycznymi przeżyciami związanymi z zaginięciem tajnego dokumentu, należało zdaniem Sądu zakwalifikować jako zaburzenia reaktywne odporne na leczenie, wymienione pod pozycją 18 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 31 marca 2003r. w sprawie ustalenia wykazu chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej oraz chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby wojskowej, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach (Dz.U. Nr 62 poz. 567).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 19 pkt 1, art. 20 ust. 1 i 3 pkt 4 ustawy emerytalnej wojskowej uwzględnił odwołanie (art. 477¹⁴ § 2 kpc).

Apelację od powyższego wyroku złożyło Wojskowe Biuro Emerytalne w O., które zaskarżyło wyrok w części ustalającej związek inwalidztwa I grupy ze służbą wojskową, zarzucając mu:

1) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przejęciu, że stwierdzona u odwołującego schizofrenia paranoidalna jest skutkiem szczególnych właściwości lub warunków służby w Jednostce Wojskowej Nr (...) w G.;

2) naruszenie prawa materialnego, przez niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 20 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 z późn. zm.) w związku z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 31 marca 2003 roku w sprawie ustalenia wykazu chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej oraz chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby wojskowej, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w trakcie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach (Dz.U. Nr 62, poz. 567), polegające na błędnym zakwalifikowaniu (podciągnięciu) ustalonego stanu faktycznego pod dyspozycję normy prawnej zawartej w pkt 18 załącznika do wymienionego wyżej rozporządzenia, i błędnego wskutek tego ustalenia, że schorzenie odwołującego się pozostaje w związku ze służbą wojskową.

Wskazując na powyższe skarżący wnosił o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w określonej wyżej części i ustalenie prawa odwołującego do wojskowej renty inwalidzkiej I grupy z ogólnego stanu zdrowia,

ewentualnie o:

2) uchylenie zaskarżonego w części wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Ze względu na zakres apelacji Sąd Apelacyjny skoncentrował się na ustaleniu, czy schorzenie powodujące całkowitą niezdolność M. C. (1) do pracy, pozostaje w związku ze służbą wojskową w rozumieniu art. 20 ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. Nr 8 z 2004r. poz. 66, ze zm.). Zgodnie z art. 19 w/w ustawy renta inwalidzka przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu:

1) w czasie pełnienia służby albo

2) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie;

3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Natomiast zgodnie z przepisem art.20 w/w ustawy ustala się trzy grupy inwalidztwa żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby:

1) I grupę - obejmującą całkowicie niezdolnych do pracy;

2) II grupę - obejmującą częściowo niezdolnych do pracy;

3) III grupę - obejmującą zdolnych do pracy.

2. W zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą.

3. Inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, gdy powstało wskutek:

1) zranienia, kontuzji lub innych obrażeń doznanych w czasie wykonywania obowiązków służbowych;

2) wypadku pozostającego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych;

3) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza;

4) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby;

5) chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach.

4. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, wykazy chorób i schorzeń, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 5, oraz właściwości i warunki służby powodujące ich ujawnienie lub pogorszenie stanu zdrowia, z uwzględnieniem w szczególności rodzaju schorzeń, rodzaju pełnionej służby mającej wpływ na stan zdrowia żołnierza, dokumentacji potwierdzającej istnienie schorzenia oraz jego związku z rodzajem wykonywanych obowiązków służbowych.

5. Inwalidztwo nie pozostaje w związku ze służbą, jeżeli:

1) powstało z innych przyczyn niż określone w ust. 3;

2) jest następstwem wypadku lub choroby, których wyłączną przyczyną było udowodnione przez jednostkę wojskową umyślne lub rażąco niedbałe działanie albo zaniechanie żołnierza naruszające obowiązujące przepisy lub rozkazy, jeżeli jego przełożeni zapewnili warunki odpowiadające tym przepisom i rozkazom i sprawowali we właściwy sposób nadzór nad ich przestrzeganiem, a żołnierz posiadał potrzebne umiejętności do wykonywania określonych czynności i rozkazów i był należycie przeszkolony w zakresie ich znajomości;

3) jest następstwem wypadku, którego wyłączną przyczyną było zachowanie się żołnierza spowodowane nadużyciem alkoholu;

4) zranienie, kontuzja, obrażenia lub choroba zostały spowodowane przez żołnierza rozmyślnie.

Skarżący podnosi w apelacji, iż inwalidztwo wnioskodawcy nie powstało z przyczyn, o których mowa w art. 20 ust. 3 pkt 4, jak to przyjął Sąd I instancji. W uzasadnieniu apelacji skarżący zasadnie – zdaniem Sądu Apelacyjnego – stwierdza, że opinia biegłych lekarzy sądowych została wydana wyłącznie w oparciu o twierdzenia zawarte w odwołaniu i wywiadzie z odwołującym się oraz jego ciotką, przeprowadzonym podczas badania przez biegłych sądowych. Biegli (a za nimi Sąd I instancji) za ustalony fakt przyjęli, że w 2003 roku podczas służby w Jednostce Wojskowej (...) w G. wystąpiła sytuacja bezpodstawnego oskarżenia (posądzania) wnioskodawcy o zagubienie tajnego dokumentu, co w zestawieniu z obawą o karę długoletniego więzienia dało początek schorzeniu, powodującemu ostatecznie niezdolność do pracy.

Istotnie rację ma skarżący, iż ze zgromadzonych w sprawie dokumentów (akt personalnych, akt emerytalnych, informacji na k. 39 akt sprawy) nie wynika, aby toczyło się przeciwko wnioskodawcy postępowanie dyscyplinarne lub wyjaśniające w sprawie zaginięcia tajnego dokumentu. Nie potwierdził tego również świadek J. S. (1) ani też przesłuchany przed Sądem Apelacyjnym świadek T. Z., który był przełożonym wnioskodawcy w Jednostce Wojskowej w G.. Świadek zeznał (k. 112-odw.), iż w okresie, gdy był przełożonym M. C. „nie było żadnego zaginięcia dokumentów”.

Wnioskodawca słuchany informacyjnie na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 r. (k.55-odw.) podał, iż jego bezpośrednim przełożonym w J. W. w G. był chorąży Z.. Skoro tak, to zdaniem Sądu bezpośredni przełożony odwołującego na pewno wiedziałby o sprawie zaginięcia dokumentu, o które wnioskodawca miałby zostać oskarżony.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że M. C., który leczył się u lekarza specjalisty psychiatrii od 2004 roku oraz w (...) w G. od stycznia 2005 roku, nie mówił lekarzom o sytuacji związanej z zaginięciem dokumentu, bowiem w jego historii choroby nie ma o tym wzmianki.

W aktach orzeczniczych złożonych przez pozwanego znajduje się dokumentacja lekarska wnioskodawcy – historia choroby z (...) w G. prowadzona od 13 stycznia 2005 roku do marca 2012 roku (k. 8-16), w której nie ma zapisu dotyczącego zagubienia dokumentu.

W teczce akt złożonych przez wnioskodawcę znajdują się zaświadczenia z dnia 7 stycznia 2005 roku i stycznia 2013 roku wystawione przez specjalistę psychiatrę J. S. (2), prowadzącego prywatną praktykę lekarską w S., gdzie również nie ma wzmianki o zaginięciu dokumentu.

Historia choroby wnioskodawcy z Ambulatorium Publicznego ZOZ Jednostki Wojskowej Nr (...) w G., gdzie według słów powoda zgłosił się on po raz pierwszy do lekarza, również nie zawiera wzmianki w tym przedmiocie.

Zaświadczenie o stanie zdrowia z 12 września 2007 roku i 9 października 2012 roku wystawione przez specjalistę psychiatrę D. C. prowadzącego indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską w G., nie wspomina o wyżej opisanej sytuacji.

W aktach personalnych (k. 25) znajduje się wniosek M. C. z dnia 19 listopada 2002 roku o przeniesienie służbowe do jednostki wojskowej w G. „z powodu konieczności opieki nad chorą matką oraz trudnej sytuacji materialnej”. Na odwrocie wniosku znajduje się adnotacja kierownika stacji łączności utajnionej st. C.. J. S. (1) następującej treści: „mł. C.. M. C. (1) wywiązuje się z obowiązków służbowych w stopniu dobrym, jest żołnierzem zdyscyplinowanym i sumiennym.”

W aktach orzeczniczych (k. 23-24) znajduje się podanie M. C. z dnia 28 kwietnia 2012r., kierowane do Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w O., z którego wynika, iż kłopoty ze zdrowiem rozpoczęły się w na początku 2004 roku, wnioskodawca „nie wiedział, co się z nim dzieje, nie mógł skupić się przy wykonywaniu obowiązków i miał urojenia, że jest śledzony, słyszał dziwne głosy, bał się chodzić do pracy”. W końcowej części pisma wnioskodawca stwierdza: „uważam, że mój stan zdrowia miał bezpośredni związek z wykonywaną przeze mnie bardzo odpowiedzialną i stresującą pracą w służbie wojskowej; choroba moja ujawniła się w czasie jej pełnienia, co poświadcza kopia historii choroby z ambulatorium J.W. (...) w G. z kwietnia 2004 r.”.

Należy zauważyć, że w piśmie tym wnioskodawca nie wskazuje na jakąkolwiek sytuację, która mogłaby stanowić „przeżycie traumatycznych wydarzeń lub sytuacji oddziałujących krótko lub długotrwale, w których nastąpiło bezpośrednie zagrożenie utraty życia lub zdrowia” – a tę właśnie wynikającą z załącznika Nr 1 do powołanego wyżej rozporządzenia MON z 31 marca 2003 roku pod poz. 18, przyjął Sąd I instancji za podstawę rozstrzygnięcia.

Zdaniem Sądu wszystkie w/w dokumenty świadczą o tym, że do momentu wydania zaskarżonej decyzji M. C. nie mówił nikomu z lekarzy ani przełożonym w wojsku o sprawie zaginięcia tajnego dokumentu.

W ocenie Sądu, gdyby istotnie skarżący miałby zostać obciążony odpowiedzialnością za zaginiony tajny dokument, to w jego aktach personalnych byłaby odpowiednia adnotacja, a wnioskodawca z pewnością powiedziałby o tym zdarzeniu lekarzowi psychiatrze, który ten ważny fakt odnotowałby w historii choroby. Stąd w ocenie Sądu, należy stwierdzić, że zaginięcie dokumentu w rzeczywistości nie miało miejsca. Nie zaistniała zatem przesłanka wynikająca z załącznika Nr 1 do w/w rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 31 marca 2003r., wymienioną pod poz.18, którą Sąd I instancji przyjął za podstawę swego rozstrzygnięcia.

Mając to wszystko na uwadze, zdaniem Sądu Apelacyjnego należy podzielić zarzuty apelacji i stwierdzić, że schorzenie wnioskodawcy, czyniące go osobą całkowicie niezdolną do pracy, powstało w okresie służby lub w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, ale bez związku ze służbą wojskową w rozumieniu art. 20 ust. 3 powołanej wyżej ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację organu rentowego i na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w wyroku.